

G. A. Aho

Jeesus elää

runoja

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Rajakatu 7, 15100 Lahti 10

www.luterilainen.com

LUKIJALLE

*Syksyllä 1920, kun olin vielä oppilaana Amerikan Evankelis-Luterilaisen Kansalliskirkon seminaarissa, ilmestyi kokoelma runojani nimellä **Umpuja**. Silloin tunsin Suomea ainoastaan kirjallisuuden kautta, sillä olen syntynyt ja käynyt kouluni Amerikassa. Seuraavana kesänä minut vihittiin papiksi. Amerikansuomalaisten kirkollinen toiminta oli silloin vielä miltei kokonaan suomen kielellä.*

Tässä kirjassa julkaistut runot ovat syntyneet noina aikoina: tavallisesti seurakunnallisen toiminnan merkeissä tai kirkkokunnan juhla- ja kaisuisissa julkaistaviksi.

Muutamit näistä runoista ovat jo tuttuja Suomessakin. Niitä on lausuttu siellä ohjelmissa. Tarjoan ne nyt kirjasena kirkolliselle kansalle Suomessa. Rukoukseni on, että nekin osaltaan saivat kirkastaa Jumalan suurta hyvyttä ja armoa Kristuksessa.

30. 4. 1969

Gustaf A. Aho

Kirja on saatavissa STLK:n kirjamyynnistä. Sitä on sekä pehmeä- että kovakantisena. Kirjassa on Kimmo Pälikön laatima runsas kuvitus ja silmää miellyttävä taitto, mitä ei valitettavasti ole tässä nettiversiossa. STLK

Copyright Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

MIETTEITÄ

Jeesuksen jalkain juureen

Oi autuuttani suurta, ihmeellistä,
kun armon sain mä, suurin syntisistä!
Mä palavasti kiittää tahtoisin,
vaan vaivun sanatonna, kyynelin
Jeesuksen jalkain juureen.

Luuk. 7:37,38.

On mulla hyvä osa, paras aivan,
kun kesken kaiken työn ja huolen, vaivan
näin rasitettunakin jäädä saan
mä sanaa taivaallista kuulemaan
Jeesuksen jalkain juureen.

Luuk. 10:39.

Jos yllättääkin täällä murhe musta,
on paikka, jossa löydän lohdutusta:
saa aina lääkkeen sydän särkynyt,
kun murheissaan se vain on kääntynyt
Jeesuksen jalkain juureen.

Joh. 11:32.

Näin kunniakseen tahdon kaiken käyttää,
ja voiteen kalliin tuoksu huoneen täyttää:
kun parhaintani hälle antaen
jään kiitollisna palvoin, vaieten
Jeesuksen jalkain juureen.

Joh. 12:3.

Ja konsa Päättyy mainen retki milloin,
saan kiitostani hänle kantaa silloin:
mä antamansa kruunun kaunoisen
kumartain lasken eessä enkelten
Jeesuksen jalkain juureen.

Ilm. 4:10,11.

Ken minut pesi puhtahaksi

Ken minut pesi puhtahaksi
sai vuorten lunta
valkeemmaksi?

Ken kulki ristinkuolemaan
mua syntisraukkaa
ostamaan?

- Sä Jeesus vain!

Ken on mun yöstä valoon
tuonut
ja sanan oppaakseni suonut?
Ja jos mä lankeen,
hairahdun,
ken nostaa, tielle ohjaa mun?
- Sä Jeesus vain!

Ken minut uuteen voimaan
pukee?

Ken surun, huolten alla
tukee?

Ken taisteluissa rauhan tuo
ja sydämelle riemun suo?

- Sä Jeesus vain!

Ken syyni synkät unhottaapi,
mua ikuisesti rakastaapi?

Ken täällä auttajani on
kun syntein vuoksi
vaikeroin?

- Sä Jeesus vain!

Kun väsyneenä ruumis
raukee,
ja haudan kolkon ovi aukee,
ken silloin kulkee kanssani,
eloksi muuttaa kuoloni?

- Sä Jeesus vain!

Ken vihdoin murtaa haudan
salvan
ja kirkastaapi ruumiin
halvan?

Ken sitten saapi kiitoksen
niin halki iäisyyksien?

- Sä Jeesus vain!

Oi armolapsi, tyydy armohon

2 Kor. 12:9.

Oi armolapsi, tyydy armohon,
vaikka peittäisi sun murheen musta yö!
Ei syytä pelkoon, Jeesus kanssas on:
ei kesken jää Herrasi armotyö.
Kun kuorma painaa, usko heikko on,
niin armolapsi, tyydy armohon!

Oi tyydy armoon, armoon aina vaan!
Ikuiset käsivarret kantaa sun.
Kun paha henki hyökkää raivoissaan
ja pistin painuu lihaan vaivatun -
sua palvelemaan nekin pantu on.
Oi armolapsi, tyydy armohon!
Oi tyydy armoon! Siihen yksin ain
sua sana, kaste, ehtoollinen vie.
Näin Jeesus omppi autuus uskovain,
ja uskon kirkastaapi ristin tie.
Heikoissa Herran voima vahva on.
Oi armolapsi, tyydy armohon!

Sä tutki Raamatuita!

Sä tutki Raamatuita! Ahkeroi
ne tunteakses lapsuudesta
varhain.
Ne tiellä pitää, estää yöstä
harhain.
Ne yksin Isän kotiin viedä voi.
Oi tutki Raamatuita!
Sä tutki Raamatuita! Sieltä saat
sä valon matkallesi maailmassa,
saat rauhan, ilon, onnen
Jumalassa.
Sen valkeudessa kulkee autuaat.
Oi tutki Raamatuita!

Sä tutki Raamatuita! Murheeseen
ne yksin antaa tosi lohdutusta,
tuo joka tuskaan, hätään
huojennusta:
ne virvoittaa ja nostaa uupuneen.
Oi tutki Raamatuita!

Sä tutki Raamatuita! Neuvot nuo,
min ihmisäly antaa ongelmoihin,
vie epäilyksiin, ristiaallokoihin.
Vain Herran sana varmat ohjeet
suo.

Oi tutki Raamatuita!

Sä tutki Raamatuita! Uskoen
ken niissä pysyy, välttää
eksymyksen
ja löytää taidon, suuren
ymmärryksen
ja vihdoin vielä elon iäisen.

Oi tutki Raamatuita!

Sä tutki Raamatuita! Siten vaan
sä pysyt Jeesuksessa uskon
kautta
ain omistaen lahjavanhurskautta
Kristuksen ansiossa kokonaan.
Oi tutki Raamatuita!

Lävistetty käsi

Mun käsi lävistetty vapahti,
pois pyyhki tyyten synkät syntini.
Sain vapaan pääsyn kaikkein pyhimpään,
kun taivaan ovet avas verellään.
Niin toistaa ojennettu, armainen
tuo lävistetty käsi Jeesuksen.

Mun käsi lävistetty paransi,
se koski korvaa, silmää, suutani:
Mä aloin kuulla, silmä avattiin,
ja kiitoksella suuni täytettiin.
Mun ramman nosti tielle autuuden
tuo lävistetty käsi Jeesuksen.

Mua käsi lävistetty taluttaa,
vie kotiin, vaikka tie on vaikeaa.
Kun tiellä väsyn, pelkään, horjahdan,
se nostaa, kantaa heikon uskovan.
Se uupumatta vie mun perillen,
tuo lävistetty käsi Jeesuksen.

Mua käsi lävistetty vartioi:
- Sen suojista ei kenkään riistää voi -
ei syvyys, korkeus, menneet, tulevat,
ei mitkään luodut, maat, ei taivahat!
Mua hyvin suojaa päähän päivien
tuo lävistetty käsi Jeesuksen.

Mua käsi lävistetty holhoaa.
Sen hoitoon voin mä aina uskaltaa.
Sen huostaan heitän tieni kokonaan,
myös kodin, seurakunnan, isänmaan.

Ain kaikki ohjaa, kääntää parhaiten
tuo lävistetty käsi Jeesuksen.

Vie käsi lävistetty kerran mun
myös kuolon kautta taivaan riemuhun.
Mä ristinkuoloansa, armoaan
saan siellä sitten kiittää ainiaan,
kun minut kruunaa eessä enkelten
tuo lävistetty käsi Jeesuksen.

Oi herää, sielu!

Oi herää, sielu! Synnin unta
jo riittää, nyt jo päivä on!
On läsnä taivaan valtakunta,
on kirkas päivä etsikon.
Sä käänny tykö Jeesuksen,
niin löydät armon, autuuden
Oi sielu, nyt on kirkastettu
myös sulle uhri Golgatan.
On anteeksianto julistettu
näin kuolemassa Karitsan.
On siinä aarteet kalleimmat,
on autuus, taivaan tavarat.
Oi muista: Herra parannusta
ei lupaa sulle huomenna:
ei enää anteeksiantamusta,—
se tänään, nyt on tarjona!
Miks verukkeissas viivyt
vaan,
kun taivaan autuus tarjotaan?

Vain askel, yksi askel vielä
—
niin läsnä meitä kuolo on!
Ei aikaa epäuskoon tiellä —
on viime hetket etsikon!
On tänään autuus, armo uus
—
huomenna iankaikkisuus!

Sä ootko koskaan?

Sä ootko koskaan ristinsovituksen
omalle kohdallesi uskonut?
Sielusi onko saanut vakuutuksen:
on synnit kaikki anteeksannetut?
Sä ootko koskaan tielläs väsyneenä
levännyt luona Herran Jeesuksen?
Ja onko, itkuhusi nääntyneenä,
sua lohduttanut Henki totuuden?
Oi, onko koskaan, rohkaisua antain,
sun haahtees Herra tullut myrskyöin?
Sä kumarruitko, kiitostasi kantain,
ja palvelitko Häntä sanoin, töin?
Sä ootko koskaan kiusausten valtaa
Karitsan veren kautta voittanut?
Ja onko koskaan lankeemuksen alta
sua verenarmo ylös nostanut?
Sä ootko käynyt ulos Herras kanssa
ja Hänen häväistystään kantaen?
Oletko todistanut: sanassansa
tie elon on tai kuolon iäisen?

Sä autuaana saat nyt Häneen luottaa,
mi meidät osti, voitti omikseen.
Näin rauhan, riemun, toivon meille tuottaa
ja voittovoiman usko Jeesukseen.
On sitten siellä kaikki toisin aivan,
kun Isän kotiin viimein saavutaan.
Oi sano, onko koskaan riemut taivaan
jo hämmöttäneet sieluun kaipaavaan?

Vain vähän aikaa

Oi autuasta, aika kerran koittaa,
kun kyynelvirrat kaikki katoaa,
kun suruveisut riemulaulu voittaa
ja vajavuuden vaivat taukoaa!
Saa terveiks silloin kaikki
sydänhaavat.
Oi autuus, minkä uskovaiset
saavat!
Ei silloin enää vuoksi syntiemme
sun Pyhä Henkes murheelliseksi
saa.
Ja suuren rakkautesi,
Jeesuksemme,
tää sydän vihdoin täysin tajuaa.
Ja kiitos, alkamamme ristintiellä,
soi sulle täysin, kirkkain äänin
siellä.

”Vain vähän aikaa”, Jeesus
muistuttaapi,
niin sota loppuu, päättyy
korpities.
Jo ikisuven lehdet puhkeaaapi:
Pääs ylös nosta, taivaan
matkamies!
Saat kohta nousta pilviin Herraa
vastaan,
ja häntä kiittää
ristinkuolemastaan!

Kohta on ukkosen ilma ja yö

Aurinko aleni, kumisi kellot,
karja kun ammuen kotihin käy.
Lainehtii vaaleina viljavat pellot,
kypsynyt vilja - ei väkeä näy.
Humahti tuuli - ja varisi viljaa.
Isännän sydän niin rajusti lyö.
Tuskalla työssänsä huokasi hiljaa:
”Kohta on ukkosen ilma ja yö!”
Tuolla jo uupunut uurtaja horjuu:
muutamat varjossa vitkastelee.
Kohta on ilta ja elonsa korjuu
vieläkin apua odottelee.
Väkeä, väkeä vainiot vuottaa!
Rakehet kohta ne lakohon lyö.
Paahtava helle jo pilviä tuottaa,
kohta on ukkosen ilma ja yö!

Herra, sun kutsuas kierrellä koitin,
elosi korjuuseen tottumaton:
pelkäsin, kelvottomuuttani moitin,
mutta Sun armos mun voittanut on.
Avullas astun nyt sarkahan yhteen:
sarka on suuri ja vaikea työ.
Oi, jospa saisin ees muutaman lyhteen!
Kohta on ukkosen ilma ja yö.

Ennen papiksi vihkimistä 6.6.1921

Herra kesän kauniin soi

Herra kesän kauniin soi,
metsät, niityt vihannoi,
helkky riemusävelet,
kukkii pensaat, penkereet.

Siunaa, Herra armoinen,
sadot tarhain, peltojen.
Estä turmat, tuhosäät,
kuivuus, tulvat, tuulispäät.

Anna paistaa armos sään,
Jeesus, sieluun synkeään,
vihan viimat vaimentain,
synnin roudat sulattain.

Anna suvi autuuden
sieluun koittaa kaunoinen.
Anna Hengen uudistus,
Vapahtajan tuntemus.

Anna usko elävä,
että hyvä hedelmä
kasvaa seurakunnassasi.
Siunaa uskovaisiasi.

Kun on syksy ehtinyt,
korjaa vilja kypsynyt.
Korjaa kansas kunniaan,
riemuun taivaan kesämaan.

Oi syksy, sä hymnisi soita

Oi syksy, sä hymnisi soita!
Oi soitele, soitele vaan.
Oon kaivannut hetkiä noita,
kun kuunnella soittojas saan.

Oi soita se virsi nyt mulle,
että elämä katoova on.
Ei muuten se mieleeni tulle,
oon siitä niin muistamaton.

Sä soita: Noin kuolevi kukka,
noin kuihtuvi ruohonen muu,
noin kaunihin verhonsa
hukkaa
ja paljaaksi muuttuvi puu.

Sä soita! Ja sieluni muistaa:
en minäkään pysyä vois.
Sun tuulesi, Jumala, puistaa
myös parhaimmat lehteni
pois.

Oi Herra, uus virsi jo soita,
min Golgatan sanoma suo.
Mä kaipaän. Oi soittaos,
soita,
se virsihän lohtua tuo.

Oi soittaos, Jumala korjaa
viel luonnonkin murheellisen,
mi omi nyt turmion orja
syystä langenneen ihmisen.

Oi syksy, sä hymnisi soita!
Oi soittele, soittele vaan.
Oon kaivannut hetkiä noita,
kun kuunnella soittojas saan.

Kuolon enkeli

Konsa linnut pohjolasta lentää
kesämaihin, niin ne muistuttaa:
Katso, elonpäiväs syksyyn entää!
Talven huurre maalaa maisemaa,
kukka mulle kuihtuneena nyökkää,
aallot väsyneesti rantaan hyökkää.
Luonto kuiskas, syksy saneli:
Kohta saapuu kuolon enkeli!

Tuttujani saapuu noutamasta
usein enkeli, tuo armahin.
Milloin täältä synnin talvimaasta
luokses, Jeesus, päässen minäkin?
Koti mulla valmis siellä on,
jonne haavoissasi mailta kuolon
kohta pääsen, Jeesus rakkahin
kiittämään Sua kanssa enkelin.

Syysmietteitä

Taas kauniit vaatteensa riisuu puu
ja syksyn tuulehen nukkuu.
Taas linnun laulelo vaimentuu,
syysmyrskyn mahtihin hukkuu.
Yöhalla kukkasen maahan lyö
ja lammen kuortavi pintaa.
Maan muuttaa hahmoa pakkasyö
ja täyttää kaiholla rintaa.
Mä tiedän: minutkin riisutaan -
voi varhain syksy jo tulla.
Ja maassa, siemenen tavoin vaan,
on leposijani mulla.
Vaan siemen kukkana kohoutuu,
kun kevään koskevi taika.
Myös ruumiini nousee ja kirkastuu,
kun koittaa taivahan aika.

Nyt lehdet värjyvät vuotellen
ja talvi verhonsa heittää.
Vaan minut ansio Jeesuksen
jo tyyten turvahan peittää.
Kuin syksyn, päiväni lyhenee,
vaan suvi saa talven perään:
se taivaan elämää säteilee,
kun haudan mullasta herään.

Yön enkeli

Kun lapsena hiivin
mä lepoon illoin,
tuli siunaavin siivin
yön enkeli silloin.

Hän sytytti loimuun
nuo tähtien viirit
ja huntunsa poimuun
yön peitteli piirit.

Hän myötänsä vei mun
ja unien mailla
mä kiitelen, keinun
yön enkelin lailla.

Nyt yö usein uhkaa
jo pitkäksi tulla,
kun vuosien ruuhkaa
on kasassa mulla.

Vaan siivillä riemun
saa enkeli kerran
ja ikuiseen vie mun
se lepohon Herran.

Luomakunnan huokaus

Kultahunnussa laskevan auringon
luomakunnalla hartaushetki on:
maa kaikki kiitokseen liittyy.
Seisoo hartaana jokainen pensas,
puu.
kukka kunnaalla kauniisti
kumartuu
eikä lainehdi pelto, ei niitty.

Vesi virtojen vaikenä matkallaan,
järvi tyynenä hyväilee rantojaan,
taivaan hehku sen katseessa
piilee.

Kaikki luonnossa nyt ovat
hiljenneet
ja ne kuulevat Jumalan askeleet -
kesäilta on kaunis ja viilee.

Silloin huokaus maan, meren,
ilmojen
kohos ylös luo Jumalan istuimen,
syvä huokaus: ”Saavutko
milloin?”

Alistettuna turmion orjuuteen,

vioitettu ja voimaton kiitokseen,
luonto vaivattu valittaa illoin.

Joskus kouristus järkyttää
taivaan, maan,
kun se huutavi
synnytystuskissaan
vapautuksensa hetkeä vuottain. -
Miksi syntiä palvella täytyy sen,
luonnon voimien, aarteiden,
ihmeiden,
raiskaajallensa riemua tuottain.

Vuota hetki, maan piiri sä levoton:
Kaikkivaltias huutosi kuullut on!
Odotuksesi päätyvi kohta.
Kaikki kuolleiden ruumiit sä antaa
saat.

Näet Jumalan lapset sä autuaat,
kun he Jeesuksen valoa hohtaa.

Kaikki synnillä tahrittu poltetaan,
tulen hehkussa sulavat aineet
maan,

lopun liekkeihin maailma särkyy.
Uudet taivahat luodaan ja uusi
maa,

jonne synti ja kuolo ei tulla saa,
jonka perustukset ei järky.

Herra Jeesus, mä uskovas
vaivainen,

luomakuntasi kanssa nyt
huokailen:
Anna autuaan aamusi koittaa!
Veres ostama, kun sua kiittää
saan
ilman syntiä, riemuissa uuden
maan,
silloin luontokin kiitosta soittaa.

JOULUN SANOMA

Joulurauhan rukous

Oi, Rauhan Päämies, anna joulurauhaa!
Sä kiellä tuulta, kiellä aaltoja!
Sun sanas eessä eivät meret pauhaa,
ja hirmumyrskyn täytyy tauota.
Suo rauhas tuntoon, rauhas koteihimme,
se rauha yli ymmärryksen käy.
Uskossa että yksi olisimme,
Sä rauhantuojaks meille ennättäy.
Oi Aurinkomme, anna jouluvalon
jo poistaa syntiemme raskas yö.
Suo asujille synkän kuolonsalon,
sun aamunkoittos valo, että lyö!
On matka meillä halki aromaita,
sä tulenpatsas ollos korpiyön.
Näin kotimaahan käymme tietäs kaitaa,
kun näytät meille ristis armotyön.
Sä ole jouluiilo, Jeesuksemme!
Pois pyyhi murheet mustat sydänten.
Kun itkulaakson läpi samoilemme,
se ilomaaksi muuta autuuden.
Sä katko meistä murheenhengen ansat
mi kietois viimein itkuun iäiseen.
Sä ”suureen iloon” kutsuit kaikki kansat,
se ilo tulkoon joka sydämeen.

Sä taivaan Joululahja jokaiselle,
Sun jos kaikki vastaanottaa voisi!
Ei kenkään kulkis yössä kompastellen,
rauhatta ei ykskään vaikeroisi.
Ei murheentaakkaa oisi enää yllä,
jos kaikki Sinut uskois omakseen.
Oi, silloin elo oisi yltäkylä,
maa taivaan kanssa yhtyis kiitokseen.

Seimen Lapselle

Taas helein enkelkielin
soi sävel taivahan,
ja ikävöivin mielin
mä jälleen kiiruhdan
nyt yli laaksoin, kunnain
taas Seimen Lapsen luo,
mi kallein verilunnain
lunastusarmon tuo.

Sä synnin sydänmaille
oot tullut, Herrani,
niin autuuttasi vaille
ei jäänyt sieluni.
Ja ristin piinaan käyden
Sä vihan kalkin juot,
näin pelastuksen täyden
Sä mulle lahjaks suot.

Sua, Jouluihme, syvä
siis kiitän riemulla!
Sua, Paimeneni hyvä,
mä tahdon palvella.
Kiitosta ihaninta
tuo Sulle enkeli,
mä enkö, veres hinta,
myös Sua kiittäisi!

Joululahja

Oi joululahja, Jeesus rakkahin,
mä kuinka Sua kyllin kiittäisin,
kun synnin korpeen synkkään, tiettömään
mua kadonnutta tulit etsimään!
Sä tyyten itses mulle lahjoitit,
niin että köyhiks jäävät enkelit
sen suhteen, minkä aartehen
sain omakseni, köyhä syntinen!
Sä ihmiseksi tulit, Jumalain,
niin että syyni kaikki sovittain
Sä pyhäis perintöhön, kunniaas
mun kuvas kaltaisena toisit taas.
Nyt pyytäin tulen seimikehtos luo:
oi Jeesus-lapsi, mulle armos suo,
niin olla saan, Sun kokonaan
eläissä, kuollessani, ainiaan.

Oi joululahja, Jeesus rakkahin,
Sun Isäs lapsi oon nyt minäkin.
Käyn Isän luo - en itkein, vaikertain,
kuin ennen orjuudessa alla lain.
Nyt lapsenasi riemuin tulla saan
Sun ansiossas, Jeesus, yksin vaan!
Niin tulit, Jeesus, seimikehtohon
- ja seimen yllä ristin varjo on.

Jouluevankeliumi

Maan yöhön valo leimahti
ja taivaan kirkas enkeli
toi jouluevankeliumin
maan alimpihin paikkoihin.
”Oi ällös pelkää, lapsi maan!
Mä ilon teille tuoda saan,
ja Herra antaa riemun sen
osaksi kaikkein kansojen:
On teille Vapahtaja nyt
Beetlehemissä syntynyt:
seimessä, päällä olkien
löydätte Herran Kristuksen.”
Oi, pieni Jeesus-lapsonen,
tuot mulle onnen, autuuden,
sä tulit kurjuutehen maan
taivaaseen meitä saattamaan.

Lahjasta tästä iloiten
nyt kanssa enkeljoukkojen,
sua kiittäin eestä armotyös,
mä jouluvirteen liityn myös:
Nyt Jumalalle kunnia
ja maassa rauha riemuisa,
myös hyvä tahto ihmisten
rakkaudessa Kristuksen!

Oi terve Joulu armias

Oi terve, joulu armias!
On maan ja taivaan Kuningas
yön helmaan tullut päälle maan
mua autuutehen auttamaan.
Noin avuton, Sä avun tuot!
Noin köyhä, ikiaarteet suot!
Noin halpa vuode Sulla vaan
- mä Isän syliin mennä saan.
Sä tulit tänne itkulla,
niin että voisin riemulla
mä kerran jättää kurjan maan j
a nousta taivaan kunniaan.
Kun ihmisluontoon tulit Sä,
näin synnin palkka hirveä
jo maksettu on kokonaan
Sun käydessäsi kuolemaan.

Mä Sinulle, oi Jeesuksen
nyt annan köyhän sydämen.
Se ansiossas puhdas on
ja mulla jouluriemu on.

Taivaan lahja verraton

Nyt taivaan lahja
verraton,
maan lapsi, sulle suotu
on
ja enkeläät toistaa:
”Tuon teille suuren ilon
nyt,
on Vapahtaja syntynyt,
mi synnin, kuolon
poistaa.”

Oi sulle, lapsi Aadamin,
Hän avaa portit Eedenin
ja kuolon portit sulkee.
Itsensä alttiiks antaen
ja syntikuormas kantaen
Hän ristinkuoloon
kulkee.

Hän hento, köyhä
lapsinen
on päällä olkivuotehen,
sun että rikkaaks saisi.
Oi, Häntä kohtaa
tuomio,

niin että ikivahinko
ei päälles lankeaisi.
Hän yksin pyhä, viaton
on pantu väärään
joukkohon,
niin että vanhurskaiksi
taas ihmissuku luettais
ja synnin orjaraukat sais
taas nousta kuninkaiksi.
Oi autuuttasi, ihminen!
Sä laula kanssa enkelten
nyt joululahjastasi.
Hän maan ja taivaan
Ruhtinas
on Vapahtajas, auttajas
-
oi suurta autuuttasi!

Saavu joulu

Joulun sana:
kaiu kauas kirkkahana!
Kansat kuolemasta kannan:
seimen Lapseen usko anna,
usko ristin sovintoon!
Eksymysten teiltä säästä,
osallisiks kaikki päästä
Jeesuksemme ansioon.

Joulun valo:

taivaallinen, pyhä palo:
paista armon tuntemusta,
syntein anteeksantamusta.
Kansat valkeutesi tuo!
Köyhät alta kuormiensa,
kansain viisaat aarteinensa
saata Jeesus-lapsen luo!

Joulun rauha:

saavu pian, myrsky pauhaa:
kamppailuissa kodit hajoo,
veritulviin kansat vajoo!
Saavu rauha suloinen!
Poista tahrat tuntojemme,
kotiemme, tannertemme!
Saavu, rauha Jeesuksen!

Joulun ilo:

kaikkein kansain suuri ilo,
valloittaos kaikki mielet!
Riemuäänin kaikki kielet
kiitostansa laulakaa!
Jumala on veljenämme,
päästäjämme synneistämme,
siitä yksin riemuitkaa!

Valo loistaa meille

Valo loistaa meille
syntiin yöpyneille,
armas aamun koi.
Väistyy yö jo musta, t
taivaan lohdutusta
enkeläänet soi:
”Vapahtaja syntyi nyt”.
Valollaan hän sielut täyttää,
taivaan tietä näyttää.
Rakas Jeesuksemme,
synnyit veljeksemme
lunastaakses maan.
Syntiemme taakkaa
ristinkuoloon saakka
saavuit kantamaan.
Köyhäks synnyit päälle
maan:
annoit taivaan aarteet meille,
lahjaks langenneille.
Jeesus-lapsi pieni,
sanas johtaa tieni
seimikehdolles.
Et sä kurjaa kaihda,
luonas suot mun vaihtaa
synnit autuutees.
Kiitos, armas Jeesuksen!
Mitään ei nyt puutu multa,
kaikki saan mä sulta.

Jouluni suuri

Koitosta aamun
riemulla saa mun
sieluni yhtyä kiitokseen,
päivällä tiellä,
illalla vielä
veisata virsiä ylistyksen.

Maailman yöhön
lunastustyöhön
tänne on saapunut Jumalani.
Seimessä lepää
Herrani, sepä
saapi mun kantamaan kiitostani.

Syntini kantaa,
autuuden antaa
oljilla uinuva Lapsonen tuo.
Vangiksi myödään,
haavoille lyödään,
kuoleman kalkin Hän tähteni juo.

Jeesus, oi siksi
riemullisiksi
sanat mun suussani sointuvat nyt.
Sinä mun ostit,
liejusta nostit,
oot minut pessyt ja pyhittänyt.

Jouluni suuri
Jeesus, sä juuri
kynttilä, tähti ja lahjani oot,
kaikkeni mulle
siksipä Sulle
ylistysvirteni kaikuelkoot.

Synnyinlahia Jeesus-lapselle

Nyt saapuessa, mitä antanen
mä synnyinlahjaks, Jeesus-lapsi sulle?
Näin vastaa Beethemin Lapsonen:
”Sä annoithan jo tallin seimen mulle!
Oot valmistanut mulle tuskain tien
ja tarhan, jonka kastan verihiellä:
teit ristin, jonka Golgatalle vien
ja varaat kuolon katkerimman siellä!”
Oi Jeesus-lapsi, etees lankean -
Mä kuinka raukka tunnustaisin sulle:
”Näin tehnyt oon, oi Herra taivahan.
Ja näitä oonkin tullut tuomaan sulle!
On mulla sula syy ja synti vain,
tää työläs taakka kaiken kurjuuteni.
En muuta voi mä sulle antaakaan
kuin suuret syynti, sairaan sydämeni.”

Taas vastaa mulle seinien Lapsonen:
”Sä synnyinlahjaks kaikki jätä mulle
nuo syntis suuret seurauksineen -
Oon Vapahtajaks tullut tuomitulle!
Mä sairautesi päällen sälytän,
syntisi kaikki ruumiissani kannan.
Mä velkas maksan, Isän lepytän
ja taivaan lahjat omaksesi annan!”
Oi Jeesus-lapsi, nyt mä rukoilen:
”Tää sydän köyhä lahjoillasi täytä!
Suo noudattaa mun sanaa totuuden,
mua suuren armos kiitokseksi käytä.
Näin olla saan mä synnyinlahjanas,
sä jonka ostit, voitit itsellesi:
ja kerran kunniassa, kuvanas,
mun anna kiittää eessä istuimesi.”

Joulu on tullut

Laula taivahan juhlasaatto!
Suuren juhlamme pitkä aatto,
aatto itkun ja väsymyksen
vaihtui päivähän täyttymyksen:
”Vaimon siemen” on täällä jo,
syntisraukoilla sovinto.

Löytyi yksi, mi tietä näyttää,
yksi, joka voi käskyt täyttää,
toisten vääryydet itse kantain,
poies pyyhkien, anteeksiantain
kulkee seimestä Golgataan
vanhurskauttaen kaiken maan.

Laula, sielu, jo hoosiannaa,
Jeesus-lapselle lahjas kannan!
Anna syntisi kaikki Hälle,
syysi surkeat syyttömälle!
Anna huolesi, pelkos, vaan
autuus ottaos lahjanaan.

Jeesus-lapsonen, lahja parhain,
kiitos, kiitos, kun yöstä harhain
meitä saavuit Sä tielle tuomaan
ristin ansios armohuomaan,
taivaan kotihin kirkkaaseen,
iankaikkiseen autuuteen.

Kaikelle kansalle

Itkun, murheen
maailma,
pyyhi kyynel poskelta!
Ilo suuri ilmennyt,
Vapahtaja syntynyt
on nyt ihmisille.

Öinen, musta maailma,
nouse kuolon varjosta.
Suuri valo loistaa jo,
armon kirkas aurinko
paistaa kirkkahasti.

Talven kylmä maailma
herää talviunesta.
Nyt on kevään lämmin
sää,
synnin hanget häviää,
kun on Jeesus tullut.

Armahdettu maailma,
sulle antoi Jumala
Poikansa nyt ainoisen,
että Häneen uskoen
taivaskotiin käymme.

Jeesus-lapsi

Jeesus-lapsi, valkeuteni,
synnyit syliin öisen maan,
synkän syntipimeyteni
Sinä saavuit poistamaan.
Paimenet, Sun valos nähden,
kiiruhtivat seimen luo.
Viisaat seuras tietä tähden.
- Mulle, Jeesus, sanas suo!

Jeesus-lapsi, rikkauteni,
köyhäks tulit maailmaan.
Taivaan lahjat sielulleni
syntisraukka Sulta saan:
Henkes, silmävoiteen taatun,
uskon kultaa sydämeen,
puvun, kastehessa saadun,
jossa kelpaan taivaaseen.

Jeesus-lapsi, kunniani,
synnyit pilkkaan,
häpeään synnyit syntimainettani
tahrattomaks tekemään.
Roskaa on nyt kaikki mainen,
mistä täällä kerskataan,
kunniani taivahainen
olet, Jeesus, yksin vaan.

Jeesus-lapsi, ilo parhain,
synnyit itkuun kurjan maan.
Kauttas riemut ilotarhain
surun lapsi Sulta saan.
Kyynelillä, kuolemalla
hankit mulle riemut nuo,
armos ilosanomalla
nyt ne omakseni suo.

Jeesus-lapsi, kaikkenani
ollos Sinä yksin vaan,
annoit kaikki puolestani
kärseissäsi päällä maan.
Auta, että Henkes voimin
Sua, Jeesus, rakastan,
ajatuksin, puhein,
toimin rakkauttas julistan.

*RISTIN JA YLÖSNOUSEMUKSEN
SANOMA*

”Ja oli yö”, Joh. 13:30.

He ovat koolla nyt vielä kerran,
ne kaksitoista.

Ja murhe painavi mieltä Herran,
Hän heille toistaa:

”Mun loukkaantuneina kaikki
jättää,

- yks teistä Ihmisen Pojan pettää

-

se yksi mun kanssani leipää syö”.

”Ja oli yö”

Oi Juudas, suuren sait
kutsumuksen:

oot apostoli!

Sait vakaan Herralta varoituksen

- se turhaa oli.

Hän hylkää Jeesuksen - oven
sulkee

ja synnin lumoissa kiirein kulkee,
hän Herransa hopearahaan myö.

”Ja oli yö”

On kasvot kosteat verihiestä
nyt Valvojalla,
kun kohtaa pettäjä Tuskain Miestä
ah - suudelmalla!
Jää Jeesus vangiksi
murhamiesten:
he piinaa pilkaten, sylkein,
piesten
ja ristinpuuhun he Hänet lyö.
”Ja oli yö”
Ja Juudas, tunnustaa: ”kavaltaja
oon viattoman!”
”Sä etees katso!» Noin luotaan
ajaa
he toivottoman.
Ja Juudas itsensä puuhun hirttää:
soi syvyys ikuista vaivanvirttä,
kun tulijärvessä liekit lyö.
”Ja oli yö”

Hän elää!

Yö raskas maata kammitsoi,
on Jeesus haudassansa.
Ja vainajata vartioi
miesjoukko asein kanssa.
On Rooman vahva sinetti
ja kivi suuri visusti
nyt hautaa telkeemässä.

Vaan jyrinässä ilmestyy
enkeli taivahasta.
Vartijat pelkoon menehtyy
valosta huimaavasta.
Hän kiven pois nyt vierittää,
niin että nähtäväksi jää
tuo haudan tyhjä povi.
Ja valon viesti leimahtaa:
”Hän elää! Jeesus elää!”
Syvyedet, taivas, meri, maa
sen sävelissä helää.
Nyt aamutähdet laulakoot:
Uus, puhdas ihmissuku oot
kun Jeesus ylösnousi!
Oi sielu kallis, kuule nyt:
vanhurskas olet aivan,
on Jeesus kaikki kärsinyt
sun syntiesi vaivan,
ain kirouksen ankaran,
helvetin piinan katkeran:
nyt elää voittajana!
Oi kuolo, missä otasi
ja hauta, turmelukses?
Oi synti, missä voimasi
ja laki kiroukses?
Te saitte ikitappion,
kun Jeesus ylösnoussut on.
Me kanssaan elää saamme.

Aamu ylösnousemuksen

Aamu ylösnousemuksen,
hetki suuren vapahduksen:
Jeesus nousi haudastaan.
Kaikki synnin alta päästi,
kuolemasta kaikki säästi,
vanhurskauttain kaiken maan.

Aamu ylösnousemuksen,
kun mä ristin lunastuksen
ansiohon kastettiin.
Synnyin itse Jumalasta,
näin mua silloin, pientä lasta,
autuudella verhottiin.

Aamu ylösnousemuksen,
kun mä anteeksantamuksen
uskon kautta omistan.
Uskoin, toivoin, kilvoitellen
elän, kuolen Jeesuksellen,
pääsen kotiin taivahan.

Aamu ylösnousemuksen,
kun mä syntiturmeluksen
jätän iäks hautahan.
Kirkkahana ruumis kerran
nousee kunniassa Herran,
pois on valta kuoleman.

Pääsiäisenä

Aamuin aamu kirkas, valkee:
Herran hauta tyhjä on!
Vankilamme vallit halkee,
Jeesus nousi elohon.
Nyt on valon suuri voitto,
nyt on ikipäivän koitto.

Synti missä on nyt turmas,
orjanpalkkas hirmuinen?
Kristuksessa sait sä surmas,
vaipui voimas verehen.
Nousi Jeesus, elämämme,
meidät päästi synneistämme.

Missä, laki, on nyt voimas
syöstä kadotuksehen?
Kaikki syytökses ja soimas
lankes päälle Kristuksen.
Hän on noussut, sijaisemme,
Hän on vanhurskautemme.

Haavojesi purppuroima
meillä myös on ristintie.
Ylösnousemukses voima
voittoon taisteluissa vie.
Niin Sä, Jeesus, meitä kannan,
voitossasi voitto anna.

Armolahjoistasi näistä
Sulle Jeesus kiitos soi.
Herran suurta pääsiäistä
uskovaises viettää voi.
Kiitos, elon Ruhtinaamme!
Hallelujaa, Kuninkaamme!

On tyhjä hauta ristiinnaulitun

On tyhjä hauta Ristiinnaulitun,
on aamu kirkas ylösnousemuksen!
Nyt täyttyi kirjoitukset Raamatun,
sai ihmissuku anteeksantamuksen.
Hän ylös nousi! Raukes kuolema
ja synneistänsä pääsi maailma.
Näin synnin kautta synti rangaistiin,
kun Jeesus tehtiin synniks puolestamme.
Ja kuolemalla kuolo surmattiin,
kun Jeesus kuoli meidän kuolemamme.
Kun Jeesus ylösnousi, voitossaan
nous vanhurskautettuina lapset maan.
Vaan moni vielä epäuskossaan
on synnin orja, alla kirouksen
ja toivotonna kulkee kuolemaan,
käy veren tallaajana kadotukseen.
Siis saattakaamme kaikkein tietohon,
miks Jeesus kuollut, ylösnoussut on!

”Oi menkää, kiiruhtakaa, sanokaa!”
Näin pääsiäinen meitä velvoittaapi.
Nyt jokaiselle selväks saattakaa
tää autuus, jonka kukin lahjaks saapi.
Kun Jeesus elää, kauttaan heikkokin
nyt voittaa synnin, kadotuksenkin.

”Nostakaa päänne, te portit!” Ps.
24:7-10.

Ylös, syntien vankila, porttisi päät,
ovi kuoleman auki jo lennä!
Iänikuiset ovet te ylentykää
Sotasankarin vapaasti mennä!
- Kuka särkenyt kaikki on istuimet yön?
Kuka murskaksi lyönyt vihamiehemme työn,
riisti vangitkin saaliiksi juuri?
Kuka on tämä Sankari suuri?
Herra Jeesus se Sankari voimallinen!
Getsemane ja Golgatan rinne
tämän Sankarin verellä punattu on
- sydän syntinen, katsopa sinne!
Synti noin Hänet helvetin kuiluhun kaas:
mutta Jeesus on voittanut, nousut on taas.
Elo Jeesuksen haudasta aukes:
synti, kuolema, kadotus raukes.

Portit taivasten, auki jo remahtakaa!
Sivuun astukaa, enkelten parvet!
Herra, kunnian Kuningas sisähän saa,
Sotasankari, jolla on arvet.
Isän oikeelle puolelle istuvi Hän,
Hänen verensä kautta nyt pyhimpähän
vapaa pääsy on, syntinen, sulla,
ovi auki on lunastetulla.

”Iänikuiset ovet, te korottukaa!”

Näin soi sana hautaani kerran.

Ajanrahdussa ruumiini herätä saa
kirkastettuna kunniaan Herran.

Auki portit on taivaisen kaupungin sen,
hetki suuri kun lyö ylösnousemuksen.

Ja me olemme Jeesuksen kanssa
aina katsellen kirkkauttansa.

Kärsivä Kristus, oi vedä sä mua

Oi sielu, kun laki sun päällesi
kantaa,
tuo valohon salatkin sielusi sun
ja taivaassa tuomion sinusta
antaa,
ken auttaisi asiaa kadotetun?
- Oi silloinpa särjetty sielusi janoo
vain Häntä, mi tuomitun pelastaa
vois,
joka eestäsi ristillä armoa anoo
ja verellään syntisi pyyhkivi pois!

Kun Jumalan viha nyt uhkaapi
kostaa
ja raskaana painavi syntien ies,
sä ristille katso ja silloinpa nostaa
sun tuomion alta tää Kipujen
Mies.

Kun kadotus kauhean kitansa
aukoo
ja taivahan tiestä et askelta nää,
sä ristihin katso ja myrsky jo
taukoo,
oot turvassa, taivas on määräsi
pää.

Jos luontosi turmelus viettelee
milloin
ja kuohuupi himojen voimakas
vuo,
oi sanopa, voiko se temmata
silloin,
kun Karitsaan ristillä katsehen
luo!

Ken ristillä riippuvaa sielunsa
Ylkää
vois katsella himojaan
noudattaen?
Ken ei voimaa saisi, että synnin
hylkää
ja vaeltaa polkua pyhityksen.

Jos kiehtoisi maailma katoavainen
ja loistonsa sieluas hurmata vois,

jos murheet, huolet ja kärsimys
mainen
sua ahdistais armonsa turvista
pois,
- sä katso, ken ristissä kuolohon
vaipuu!
Jo häipyypi hurma ja hekuma
maan,
pois surujen kuormasi haikeat
haipuu,
käyt autuuden valossa
vaeltamaan.

Oi Jeesus, sä ristille naulittu
Herran',
oot vetänyt tykösi sieluni tään!
Vedä yhäkin, kunnes saan lähteä
kerran
sun luoksesi, minne mä ainiaaks
jään.
Kun kiusaaja, maailma, lihani
vetää,
niin, kärsivä Kristus, oi vedä sä
mua,
niin että ei synti saa sielua pettää,
vaan taivaassa iäti kiittäisin sua.

Juudan leijona voitti

Juudan leijona voitti ja vastustaja
kukistettuna mullassa makaa.
Jeesus elää! Hän autuuden ruhtinaana
syntisraukoille saalista jakaa.
Synti, kuolema, riivaaja kukistettiin,
ikiautuus ja eiämä lahjoitettiin
aivan armosta sulle ja mulle,
syntiin kuolleelle, kadotetulle.

Mutta oi, se on maksanut verisen hien,
piikkikruunun ja ruoskan ja ristin.
Se on vaatinut piinan ja tuskien tien,
vikauhrin, min raateli pistin.
Se on vaatinut hinnoista kallehimman:
Herra synniksi tuomitsee Viattoman,
hänet helvetin vaivoihin heittää,
kadotettujen kauhuilla peittää.

Sitä suurempi voitto on pääsiäisen:
suku Aadamin uudeksi luotu.
Kaikki saivat he lahjaksi vanhurskauden,
päästö synneistä kaikille suotu.
”Menkää sanomaan”, enkelin ääni nyt soi,
”Hän on noussut”, Hän kaikille autuuden toi.
Synnin, kuoleman valta on laannut,
Jeesus elää! Se voiton on taannut.

Laula kiitosta

Laula kiitosta Golgatan voiton:
Haudan teljet hän murskaksi lyö.

Laula valosta kirkkahan koiton:
Jeesus nousi ja poissa on yö.

Laula riemulla: Kristus jo sorti
kuolon kauhean kuolemallaan!

Laula: Auki on vankilan portti
nyt on vapaus lapsilla maan.

Laula riemulla: Auki on taivas
veren kautta nyt syntisille.

Jeesus, kallis ja katkera vaivas
hankki taivahan kaikille.

Pääsiäisilo

Jo liity, kansa Herran,
pääsiäisilohon,
kun teurastettu kerran
Karitsa kallis on!
Ei vanhoin hapatuksin
nyt olla sovi sun,
vaan Hengen
uudistuksin
kuin Herran siunatun.

Lain uhkaukset raukee
Karitsan verehen.
Vankeuden portit aukee
haudalla Jeesuksen.
Hän katkoi olkais vitsan
oot vapaa lapsi nyt!
Käy matkas Kaanaan
maahan
on orjuus päättynyt.

Pääsiäisvoiton varmuus
sä tunnetuksi tee,
kun epäusko, arkuus
sieluja vangitsee.
Nyt
anteeksiantamuksen
sä sana heille suo
ja ylösnousemuksen
sä voima ilmituo.

MATKAN VARRELTÄ

Uudenvuoden virsi, Luuk. 13:6-9.

Jeesus, seurakuntas tarhaan
kasteessa mun istutit.

Annoit mulle hoidon parhaan,
taitavasti kasvatit.

Juurruta mua siihen yhä,
auta, että sanas pyhä
täänkin vuoden jälkeen saa
uskossa mua kasvattaa.

Uusi, vahva henki anna,
uusi sydän minuun luo.
Eksymästä estä, kanna,
Henkes armolahjat suo.
Auta, kun mä lapsenasi
nautin suurta armoasi,
että oikein kiittää voisin,
kaikkeen hyvään valmis oisin.

Armotarhassasi mulla
viimeinen jos vuosi lie,
tykös, Jeesus, suo mun tulla,
päätöksehen työsi vie.
Sitten taivaan tarhassasi
kiitän aina armoasi,
kun Sä kannoit ristintiellä,
kunnialla kruunaat siellä.

Uudenvuoden rukous

Uusi armo uunna vuonna,
kiitos olkoon Jeesuksen!
Vanhan vuoden syntikuona
hukkui armon merehen.

Vielä jäsen saman perheen
kanssa Herran Jeesuksen.
Vielä peittää joka erheen
ristin uhri verinen.

Auta, Jeesus, ettei hukkaan
oisi saatu armo uus,
että hedelmöivään kukkaan
puhkeaisi hento puus.

Uusi, nöyrä sydän anna,
uusi henki meihin luo:
ristintiellä nosta, kanno,
Hengen armolahjat suo.

Anna, Jeesus, rakkautta,
innostusta toimihin,
uhrimieltä, alttiutta
työssä evankeliumin.

Sanassasi pidä meitä:
lisää meille uskoa.
Siunauksellasi peitä
toimintaamme heikkoja.

Jos jo pääsinpäivän koitto
tänä vuonna meille lie,
anna, Jeesus, riemuvoitto,
Isän kotiin meidät vie.

Kirkkoni

Sinua rakastan, kirkkoni ylväs,
taivaisen totuuden perus ja pylväs.
Jumalan Poika sen kivenä kulman,
kalliopohjana Raamattu on.
Nostakoon helvetti raivonsa julman,
kirkkoni kestää, on voittamaton.
Merkeistäs tunnen sun, kirkkoni rakas:
varmat ne ovat, sen Herrani takas:
Kristuksen sana on puhtaana siellä,
oikein on hoidetut sakramentit.
Armosta, uskolla, töittämmme! - Vielä
selvään ne sävelet soinnuttelit.
Kirkkoni, sulla on avaimet taivaan -
autuuteen avaat ja lukitset vaivaan.
Kirkkoni sanan tuo Jumalan suusta,
selkeän, varman, se kotihin vie.
Sanan ken hylkää ja kiistelee muusta,
hukassa siltä on elämän tie.

Kirkkoni, kannoit mun pienenä kerran
kasteeni pesossa lapseksi Herran.

Hoitelit vaarojen aikana tuona,
jolloin mä nuoruuden pyörteissä uin.
Riemuitsit konsa mä alttaris luona
kasteeni liittohon tunnustauduin.

Kirkkoni, autuuden runsahan pöydän
rahatta, hinnatta luonasi löydän.

Rohkaisit, virvoitit murheista mieltä
öisin, kun tie oli tuntematon.

Rotkoihin näännyin, sä talutit sieltä
lausuen: ”Syntisi anteeksi on!”

Kaunis oot, kirkkoni! Siteesi rakkaat!

Vaan miksi tuskia tielläsi tapaat:
miksi oot itkenyt, kärsinyt perin?

- Kieltäjä-, pettäjälapsias hait.

Vainoojan käsi sun kruunasi verin,
ystäväis huoneessa haavoja sait.

Kirkkoni, oi etten sinua koskaan
kieltäisi, vaihtaisi maailman roskaan!

Pukuni olkoon se valkea liina,
kirkkoni morsiuspuku mi on:
kerskaus mullakin Kristuksen piina,
kirkkoni kukka se kuihtumaton.

Kirkkoni, kanssasi Jeesusta palvon,
surujas itken ja onneas valvon.
Taistelen, kunnekka harmaina hapset,
siunaat mun ruumiini multihin maan.
Kokoa lapsemme, lastemme lapset,
kanssasi Jeesusta omistamaan.

Kirkkoni, kerran on Jumalan käsi
voittava, lyövä sun häiritsijäsi.
Vaikka he saakin sun järkytetyksi,
kentäksi kiistan ja kamppaelun,
opissa, uskossa toivossa yksi
vieläkin olet, oi kirkkoni mun.

Kirkkoni, usein mä kyselen: Joko
hajonneet lapsesi Jumala kokoo?
Haihtuuko kohta jo taistelun tuhka,
loppuuko itkut ja ottelut maan?
- Hetkinen vielä, ja vaarojes uhka
taivasten riemuhun vaihetetaan.

Tuntematon - tuttu taival

On tuntematon taival edessämme,
niin outo tie ja maasto vieras on.
On verhottuina vaiheet elämämme
- ne oisko sattumia kohtalon?

Oi kiitos, Jeesus, tie on tuttu
Sulle,
Sun vallassasi kaikki vaiheet sen.
Armosi jakaa riemut, murheet
mulle
ja johtaa aina kaikki parhaiten.
Sä lupaat: kanssas oon, ei liekki
polta,
ei vedet suuretkaan sua upota:
sua vaivain tiellä suojaan
vahingolta,
on turvas ikaikain Jumala.
Siis elon päivät elän rohkeasti,
kun päivät suomas Sulle elää
saan.
Sä autoit, nostit, kannoit tähän
asti,
Sä viet mun kotiin, korjaat
kunniaan.
Suot rauhan, riemun,
anteeksantamuksen,
suot mulle voimaa uuteen
elämään.
Henkesi annoit pantiks
lunastuksen
- mua sanassasi auta pysymään.
On kohta ajan viime vuosiluku,
jo kohta luodaan maa ja taivas
uus.

Oi auta, Jeesus, ettei kansas nuku
- jo kohta alkaa iankaikkisuus.

Katekismus (400-vuotismuisto 1930)

Nyt eikö kiitoksemme sois,
kun taikauskosta Baalamin
sun köyhä kirkkosi pääsi pois
avulla Martti Lutherin.
Nyt sanan aarre meillä on
niin verraton.

Polvesta polveen isät jo
lapsvuosinaan sun tuta voi,
kun katekismuksen aarteisto
Sun autuutesi ilmoittoi.
Tää kansan pikku Raamattu
on siunattu.

Tään kalliin pikku kirjan vuoksi
nyt kiitosuhrit suitsuaa.
Sen kautta kansat Herran luoksi
suvusta sukuun tulla saa.
Muu kaikki vaikka häviää,
se kirja jää.

On sanaa Herran oppi sen,
se synnin, armon ilmoittaa,
se neuvoo rukoukseen
ja sakramentit kirkastaa.
Sen mukaan elää, kuolla voi.
Nyt kiitos soi!

Ole valpas, äänenkannattajan juhlaan

Ole valpas
sä rajavartija Siionin mailla!
juhlaan Mikä pahennuksia tuoda
voisi,
mikä tervettä oppia vastaan oisi,
mikä totuuden leimaa on vailla,
sitä, vartija, sisälle laske et,
sinä totuuden puolesta taistelet.

Ole taitava,
kun sä kasvatat opetuslastaan,
että Herransa sana ei peittoon
jäisi,
jalka ontuvan että ei nyrjähtäisi.
Heikot vahvista vaaroja vastaan.
Tee sä varmoiksi opissa
autuuden,
sielut vapaiksi tunnossa totuuden.

Ole kirkas
valosoihtuna Siionin vuoren.
Loista kirkkaana keskellä erheen
yön.
Veriansio Kristuksen uhrityön
omaks saattaos vanhan ja nuoren.
Yössä harhojen kansamme
hapuilee:
oppi Raamatun, Lutherin selväksi
tee.

Ole altis
sä sanansaattaja Siionin Herran.

Tykö vankien, sairasten,
kuolevain,
hajoitettujen Siionin matkaajain
mene! - Jeesus on käskenyt
kerran.

Sana taivainen auttavi lasta maan,
itkulaaksosta kantavi kunniaan.

Ole arvokas
kirje hajalla olevan perheen.
Pidä yllä sen henki ja harrastus,
pyhä yhteys, usko ja rakkaus,
yhä suojele sotkuista erheen.
Heitä innosta, etteivät veltostuisi,
kodin yhteisen hengestä
vieraantuisi.

Ole auttaja
aina polvesta polveen yhä.
Sulla Kristuksen kirkossa tehtävä
on niin siunattu, suuri ja tärkeä.
Tosi auttajan toimi on pyhä!
Sua Siionin majoissa kaivataan,
tule ajoissa vuodesta vuoteen
vaan!

Amerikan siirtolaispolven muistolle

Kertyi kyliin matkasaatto,
kertyi yhä uudestansa:
kaihoin vanha Suomi-taatto
hyvästeli lapsiansa.
Käyden kaukolänttä kohti
nuoret jätti kotiukseen.
Moni onnen hakuun tohti
- harva muisti katkismuksen.
Oltiin lännen kultamailla
tosirikkautta vailla.
Oltiin kuormain kukkuroimat,
vieras oli maa ja kieli.
Usein raukes nuoret voimat,
synnin tulva monta nieli.
- Eikö kirkko kotimaasta
siirtolaisen hätään riennä?
Kun jo epätoivo raastaa,
eikö kenkään tuskaa liennä?
Väsyneinä vaivaan, huoleen,
katseet kääntyi taivaan puoleen.
Silloin Herra muisti heitä,
sananjulistajat laittoi,
jotka etsi eksyneitä,
taivaan leipää heille taittoi.
Sana seurakunnat kokos,
ristin armosana voitti,
tempeleitten tornit kohos,
pelastuksen päivä koitti.

- Jälleen, Herra, alttareitas
lähestyy nyt kansa reipas.

Nyt on uusi polvi, kieli,
kirkot uudet, juhlavammat,
mutta sama usko, mieli,
samat vaarat, syntivammat.
Sama laki muuttumaton
synnintuntoon sielut saattaa.
Armon oppi puuttumaton
töiden opit maahan kaataa.
Siirtolaisten lapset vielä
kiittäin kulkee Herran tiellä.

Herra johdattaa, (hopeahäihin)

Hän johti konsa nuori uskovainen
mies, vaimo vannoi valan kalliin sen,
kun onnellinen pari alkavainen
sai oman kodin pienen, kultaisen.
Hän johti siunaamalla kodin tään
myös lapsosilla, taivaan helmillään.

Hän johti, seurakunnan aarteet kantain
tienviitaks, suojaks, lähteeks erämaan,
Hän armonvälineillä rauhaa antain
kohensi sydämenne palamaan.
Hän johti aina ihmeellisesti,
kun ilon, surun päivä vaihteli.

Hän johti, että onnellisna aivan
hopeahäitä tänään juhlitaan.
Ja sydämenne sanoo: Isä taivaan,

Sun sulaa armoas on kaikki vaan.
Hän johtaa, että köyhä syntinen
tuo Hälle kunnian ja kiitoksen.
Hän johtaa täällä elon kulkuaanne,
ja armon tarve kasvaa aina vain.
Tuo armo siunaukset matkallanne
saa suuremmiksi, tienne kirkastain.
Hän taluttaapi teitä neuvollaan
ja matkan päässä korjaa kunniaan.
Ja jos Hän joskus johtaa myrskyn teitä,
Hän hyväksenne aina tekee sen.
Ei milloinkaan Hän uskovaansa heitä,
vaan kuljettaapi kotiin taivaaseen.
On onnellinen nyt ja ainiaan,
ken ottaa vaarin Hänen sanastaan.
Me siunausta teille toivotamme
nimessä Herran ristiinnaulitun.
Hän hoitaa, kantaa meitä matkallamme
alusta alkain aivan loppuhun.
Tää lause juhlamuistoks ottakaa:
On kaikki hyvin - Herra johdattaa.

Kultahäihin

Harmaahapset, mummo,
vaari,
nyt on teillä kultahäät!
Iltaan painui päivänkaari,
kiisi vuodet siivekkäät.
Mutta vaikka kevään hohto

vaihtuu syksyn kultahan,
eipä vaihdu varma johto,
huolenpito Jumalan.

Rikkaat ovat kokemukset
elon monivaiheisen -
kuritukset, armahdukset,
itkut, ilot matkan sen.
Nyt kun alkaa iltapuhteet
hämärtyvän illansuun,
rakkaimmiksi saavat suhteet
Herraan ristiinnaulittuun.

Herran uskollisuus kesti,
Hän on suuri armossaan.
jos Hän toiveet täytti - esti,
kaikki oli hyväks vaan.

Valo, ristin purppuroima
täytti rotkot, pimennot.
Anteeksantamuksen voima
voitoks muutti tappiot.

Jeesukselle riemuisasti
nyt me tuomme kiitoksen,
kun Hän auttoi tähän asti
auttaa päähän päivien.

Varinat käsivarret kantaa,
niin Hän lupaa vanhoen.
Ikikodin riemut antaa
ansiossa Jeesuksen.

Hämpä rukoukset täyttää
yli kaikkein toiveitten,
armoihmeitensä näyttää

lapsiansa vaalien.
Kera lasten, lastenlasten
kerran yhtyy määränpää.
Alkaa juhla vanhurskasten,
taivaan suuret kultahäät.

Äiti nuori - äiti vanha

On äiti nuori, on väsynyt,
hän päivän pitkän on häärinyt:
Voi, turhaa touhu ja ahertelut —
taas siskon nuttu ja veikon lelut
on pitkin tuoleja, lattialla
ja leivän muruja kaikkialla.
- Taas pienin livahti tielle tuonne!
Ja Matti itkee, kun Mikon luonne
on täynnä tulta ja tappuraa -
noin isännöipi ja komentaa.
Kun viimein nukkuu jo pieni väki,
ai, minkä siivon taas äiti näki:
Kas, tyynysota on ollut tuima
ja höyhensade niin hyinen, huima,
kun viimein täkkivallein taa
ne neljä urhoa uinahtaa.
Ei äitikullalta lopu työ,
ei riitä päivä, ei riitä yö:
ei ole lepoa milloinkana,
ei paikat kunnossa, puhtahana.

Niin vuodet vierien lykkii toistaan.
- On nuoret kaukana lapsuuskoistaan.
Ja äidin hapsset on hopeaiset:
on huoneet puhtaat ja hohtavaiset.
Ei kaiu korvahan lasten melu.
Ei lasten nuttu, ei lasten lelu,
ei nukken tilkut, ei veitsen lastut
nyt silmään pistä, kun sisään astut.
Vaan äiti vanha - hän ikävöi
ja kodin muistoillaan entisöi.
Hän elää vaiheita nuoruusajan
ja puhuu armosta Vapahtajan.
Hän vastaa pienoisten kysymyksiin,
hän itkee, nauraa - hän vanhus yksin
ja selaa aapista, katkismusta,
min kansi rikki ja reuna musta.
Hän iltalaulua laulelee,
hän kädet ristii ja rukoilee.
- Ja iltarusko jo kultaa tupaa,
se uuden, kauniimman aamun lupaa,
kun metsän reunassa käki kukkuu,
vaan vanha äiti - hän nukkuu, nukkuu.

NUORET JA LAPSET

Konfirmaatio-rukous

Jeesus, ystäväni parhain,
Jeesus, kallein tavarani:
Kastehessa mulle varhain
annoit armos avaran.
Hellin hoidit hennon taimen,
kaitsit mua, hyvä Paimen.
Näin sun pieni karitsas
kasvoi seurakunnassas.
Tunnen, Jeesus, ristin-sauvas,
paimenäänes rakkahan.
Näytit mulle kuinka kauas
kärsimyksiin Golgatan
menit minun kurjan vuoksi,
että jälleen Isän luoksi
synneistäni pääsisin,
lastes armoetuihin.
Syntein anteeksantamuksen
sanas, pöytäs todisti.
Annoit mulle vakuutuksen,
että olen lapsesi.
Seurakuntas edut annoit,
armoliittos lujan vanhoit.
Pantiks annoit Henkesi,
puolustajaks, oppaaksi.

Kuulit, Herra, tunnustuksein:
kelvatkoon se sinulle.

Täyttääkseni lupauksien
anna armos minulle.

Auta, etten horjahtaisi,
ettei mikään mua saisi
liitostani luopumaan -
riemut, aarteet, mahdit maan.

Uskollinen olet mulle:
oi, jos minä oisin myös,
elääkseni yksin sulle –
täytä, Jeesus armotyös!
Suo mun kasvaa Kristuksessa,
sanas tunnustamisessa,
että voisin pysyvää
kantaa Hengen hedelmää.

Holho mua, Jeesus rakas,
niin kuin Benjaminia
muinoin Juuda hoiti,
takas, isän luo toi kotia.
Sitten siellä luonas yhä
Isä, Poika, Henki Pyhä,
iki-seurakunnassa
kiitän Herran armoa.

Kirkkoon ilomiellä

Kirkkoon ilomiellä,
lapsi, kiiruhda!
Sinut Jeesus siellä
tahtoo kohdata.

Sulle tien Hän näyttää
taivaan kunniaan,
sydämesi täyttää
armolahjoillaan.

Laulu lasten suista
hälle rakas on.
Riemumielin muista
rientää kirkkohon.

Hyvä Paimen

Jeesus on se hyvä Paimen,
hän on kuollut tähteni.
Kallihilla verellänsä
hän mun osti, vapahti.
Nousi jälleen haudastaan
vangit voittosaaliinaan.

Jeesus on se hyvä Paimen:
hänpä hoitaa lampaitaan:
seurakunnassansa kaitsee,
antaa rikkaan laidunmaan:
vihreet niityt, raittiit veet,
puhtaat armon välineet.

Jeesus on se hyvä Paimen:
kokoo lauman uskovain,
yksi usko, yksi kaste,
yksi Isä, Henki ain,
kunnes maassa Kaanaanin
yks on Paimen, laumakin.

Pyhäkoulun opettajille

Pyhäkoulun opettajat,
lasten kiitos teille nyt!
Huolta, vaivaa nämä ajat
paljon teiltä kysynyt.
Vaikkei teitä tästä kiitä
ihmislapset päällä maan,
onpa Jeesuksella siitä
muistiinpano kirjassaan.
Viekää rukouksin meitä
yhä huomaan Jeesuksen.
Kiitosmielin muistaa teitä
lasten lauma riemuinen.

Kesän laulu nuorisolle

On pitkäöinen, kylmä talvi poissa,
on mailla jälleen kesä kaunoinen.
Ja luonnon rauennehen valtimoissa
taas elo virtaa raitis, riemuiten.

Näin kesän laulu helkkyi tuhatkielin,
soi tenhoin luonnon suuret soittimet.
Ja ihmislapsi uudistuvien mielin
taas kulkee kunne kutsuu toivehet.

Myös nuoruusaika, kallis elon kevät,
näin kaunis on, ja mieli innostuu
ja sydänkielet herkäät värisevät,
kun elo uunna eteen avautuu.

Vaan nopeasti lauhat kesätuulet
taas vaihtuu syksyn kylmään viimahan.
Noin joutuisasti, ennenkuin sä luulet,
myös elon aamu vaihtuu iltahan.

Siis sydänpeltoasi, nuori, hoida:
suo kylvö sille kallein, tuottavin,
se että alkais laiho vihannoida,
tois sadon runsaan taivaan aittoihin.

Siis sävyisästi kätke sana Herran,
mi sydämeesi istutettu on.
Se kesän kauniin täällä tuo ja kerran
sun vie se taivaan iki-ilohon.

On Jeesus armas aurinkomme, joka
pois jäisen hyhmän meistä sulattaa.
Ja syntitalviemme vahva loka
se verehensä tyyten uppoaa.

Sen valo maisen itkulaakson muuttaa
taas iloiseksi maaksi lähteiden.

Kuin kesälintu, sydän virttä uutta
nyt laulaa kiitokseksi Jeesuksen.

Kun väsyneinä vaipuu nuorukaiset
ja tiellä kuullaan ääntä itkijäin,
niin uusin voimin Herran uskovaiset
kuin kotkan siivin käyvät eteenpäin.

Ei väsy nuori, jota Herra tukee:
ei eksy, koska Herra johdattaa.
Hän nostaa, kantaa, uuteen voimaan pukee
ja kunniallaan heitä kaunistaa.

Oi kaunis, kallis on se elonkevät,
kun Jeesus voittaa nuoren sydämen.
Kun saapuu syksy, päivät lyhenevät,
hän sadon kalliin korjaa riemuiten.

Herra hyvä on

Tähdet yöllä loistaa
Herran hyvyyttä.

Aurinkoinen toistaa
sitä päivällä.

Niityt, viljapelot,
kaste nurmikon
soi kuin ikikellot:
Herra hyvä on!

Kukka kukoistaapi
lintu visertää,
aalto loiskuaapi
Herran hyvyyttä.

Lapsi elontiellä,
hento, huoleton,
laula ilomiellä:
Herra hyvä on!

Kiitämme Jeesusta

Kiitos, Herra, kun jo varhain
armoliittoos otit mun.

Tarvitse ei tiellä harhain
käydä lapsen kastetun.

Sana ohjaa jalkaa pientä
niin kuin jalkaa vanhuksen.

Eksymättä voimme rientää
Jeesus-tietä taivaaseen.

Syvään, Jeesus, sanas paina
meidän lasten sydämiin
että käymme voitokkaina
ikionnen kaupunkiin.

Onni meillä on

Onni meillä on
aivan verraton,
kun me kasteessamme
lapsiks Jumalamme
synnytettiin.

Ken nyt uskoo tään
pääsee elämään:
ken ei usko, vaivaan
iäisehen aivan
joutuu itkuihin.

Lapsi Jumalan

Olen lapsi Jumalan,
siksi mieli hyvä.

Taivaan Isän rakkaus
on niin suuri, syvä.

Lahjaks antoi autuuden,
muunkin hyvän antaa,
matkallani taluttaa,
huolen kaiken kantaa.

Taivaan kotiin kuljettaa
maasta myrskyisestä.
Tahdon Häntä rakastaa
koko sydämestä.

Kiitos kasteestani

Sulle, Isä, kiitos
kun Sä armoliittos
solmit kanssani
kastehessani.

Kiitos, Jeesus, Sulle:
kastehessa mulle
annoit autuuden,
puvun valkoisen!

Kiitos, Henki Pyhä,
kun sä hoidat yhä,
uudeksi mun teit,
taivastielle veit.

Kesällä

Iloisesti laulaa lintunen,
kun Herra huolen kantaa.
Loistossansa tuoksuu kukkanen,
kun Luoja verhon antaa.
Miksi suret, lapsi Jumalan?
Sua hoitaa Herra taivaan.
Tiedät hänen lastaan muistavan,
ei jätä yöhön, vaivaan.

Jeesus ystäväni

Jeesus, lasten ystävä,
myös mun ystäväni.
Uskollinen, lempeä,
kautta elämäni.
Ilman Sua yksinään
jäisin yöhön synkeään,
Jeesuksetta tunto nukkuis,
sielu, ruumis iäks hukkuis.

Jeesus, lasten ystävä
taluta Sä mua!
Kanssasi on elämä
pyhää, siunattua.
Seurassasi voittaa saan
vaarat, vaivat synnin maan.
Silloin kestän loppuun asti,
Sua kiitän riemuisasti.

Jeesus, lasten ystävä
armos anna mulle
uskollisna pysyä
aina, aina Sulle!
Sanas valo loistakoon,
öiset vaarat poistakoon,
että elän Sulle yksin,
kuljen kanssas käsityksin.

Kukkatarha

On mulla kukkatarha,
on kukat puhjenneet.
Mä sinne käyn ja kuulen
Jumalan askeleet.

Tään tarhan kukat kalliit
on lukemattomat.

Ne aamuin, päivin, illoin
ja öisin kukkivat.

Sen kukat eivät kuihdu,
ne eivät lakastu:
tää kallis kukkatarha
on Pyhä Raamattu.

Mä ihmetellen aina
jään luokse kukan tään:
Mua Jeesus rakastaapi,
mun osti verellään.

Kiitos, Isä valkeuden

Kiitos, Isä valkeuden,
suoja hyvään lahjojen.
Pahoillekin jakelet
jalot, rikkaat antimet.

Rikkojille lakisi
annoit rakkaan Poikasi.
Jospa kansat ostamas
kiittäisivät armoas.

Mua köyhää kohtahan
annoit armon suurimman.
Sulle, Isä valkeuden,
kiitos iankaikkinen.

Lehtien uni

Tuuli se lehtiä hyppyytti tuolla
pellolla, niityllä, pihamaan puolla.
Kilvan ne kierteli ympäri maan,
tuuli kun soitteli huilullaan.

Illalla lehdet kun värjyeli,
syysyö se vällyjä kokoeli:
Pudotti puhdasta, kaunista lunta
lehdet ne nukkuivat, näkivät unta:

Syntien tuulikin vinhasti ärjyi!
Ihminen harhaili, kylmässä värjyi.
Golgatan työ tuli suojelemaan:
autuuden hunnulla peitteli maan.

Pienimmille

Kun oon vielä pieni,
lausun vähän vaan:
tulkaa joukkohomme
kaikki juhlimaan!

Niin kuin lapset pienet,
usko Jeesukseen.
Silloin, kuka lienet,
pääset taivaaseen.

Tulin vain nyt
pyytämään:
usko sielu kulta,
että Jeesus verellään
poisti synnit sulta.

Taivaan lastentarhassa

Kun mä pääsen lastentarhaan
uuteen Jerusalemiin,
niin mä laulan laulun parhaan,
mikä täällä opittiin.

Teenpä pienen ristin vielä
uuden taivaan kullasta,
kun sen laulun laulan siellä
pikkulasten kuorossa.

Ja kun tulen saliin suureen,
nostan ylös ristin sen,
Jeesukseni jalkain juureen
kruunuani laskien.

Sitten kuorot enkeleiden
hetkeen eivät laulakaan,
kun mä laulan virren uuden,
jonka opin päällä maan.

Se on laulu lunastuksen,
ristinkuolon hirmuisen,
laulu anteeksantamuksen
kiitokseksi Jeesuksen.

Kertomus pahasta ja hyvästä enkelistä

Kerran musta, paha enkeli
maiden ääret kiersi valhetellen:
”Siitä Herran oman tuntevi,
ilotonna itkee huokaellen.”

Silloin valko-enkeli taivahan
tuomaan lähti sanaa Valtiaansa:
”Tästä tuntee lapset Jumalan:
kiitos kaikuu heidän majoistansa.”

Nyt lähti musta enkeli ylpeä
kooten syvyydestä minkä voinee -
tuskat, torat, eksytyksensä,
Herran kansan keskuutehen toi ne.

Kun hän palas synkkiin syvyyksiin,
niin hän ilkkui: ”kiittäkööt jos voivat!”
Mutta katso: - kuului pimeyksiin
maasta taas kun kiitoslaulut soivat!

Sillä käsi hyvän enkelin
käänsi onneks Herran lasten vaivat:
ja he kiitti sitä kirkkaammin,
mitä raskahamman ristin saivat.

Kadonnut penninki, Luuk. 15:8-10.

Taivaan valtakunnassa
olin raha kerran,
uusi, kirkas, ihana,
kannoin kuvaa Herran.
Tarkoin pientä penniään
tahtoi Herra käyttää,
Hänen ”liikepöydällään”
voisin paikan täyttää.

Mutta voi, mä putosin
maailman lattialle,
synnin lokaan upposin
rikas, roskan alle.
Kadonnutta penniään
suri Herra taivaan,
tuli sitä etsimään
tänne tuskaan, vaivaan.

Sanan lyhdyn sytytti
laasten synnin multaa.
Sieltä löytyi penninki,
pieni penni-kulta.
Hän sen pesi, puhdisti
kirkkahaksi aivan.
Penni jälleen säteili
valtakuntaa taivaan.

Ystävänsä kutsuvi
Herra juhlimahan:
Riemuitkaatte kanssani!
Kadonnehen rahan
olen jälleen löytänyt,
taas saan sitä käyttää,
valtakunnassani nyt
penni paikan täyttää.

Taas kaikuu ääni enkelin

Nyt joulu on, ja armahin
taas kaikuu ääni enkelin:
Pois pelko pois, maan
lapsonen,
ja yhdy iloon suurehen!
Oi, teille, juuri teille nyt
on Vapahtaja syntynyt!
Hän kylmän talven aikahan
tuo meille kesän armahan:
hän valo on, mi säteillään
nyt päiväks muuttaa yömmen
tään.
Hän tulee köyhäks, että maa
sais taivaan aarteet omistaa.

Hän Herra maan ja taivahan
käy puolestamme vaivahan:
Hän ihmiseksi tullut on
ja kuuliaisna kuolohon
hän pelastuksen meille tuo -
hän joulurauhan, -riemun
suo.

Nyt seimikehdon äärehen
käy kiirein, köyhä syntinen,
niin Jeesus-lapsen kautta
saat
sä taivaan aarteet autuaat.
Näin koittaa juhla verraton.
Oi, sepä vasta joulu on!

Miksi Jeesus tänne tuli?

Miksi Jeesus, Herra taivaan,
syntyi köyhäks maailmaan?
Miksi tuli pilkkaan, vaivaan,
kärsimyksiin, kuolemaan?
Miksei pysynyt hän tuolla
kunniassa Jumalan?
Miksi täällä tahtoi kuolla
häpeässä Golgatan?
Miksi Jeesus-lapsen
lepää päällä olkien?

Meidän syntisraukkain vuoksi
Jeesus tänne tullut on:
meitä tuomaan Isän luoksi
astui murheen laaksohon.
Autuutemme tähden juuri
Jeesus teki kaiken tään.
Siksi syy on meillä suuri
tulla Häntä kiittämään.
Jeesus joululahja on,
lahjain lahja verraton.

Saapui joulu armas

Saapui joulu armas,
Jeesus-lapsonen
pyytää porteillamme
päästä sisälleen.

Ääntään jos sä kuulet,
oves aukaiset,
hän tuo sulle rikkaat
taivaan aarteheet.

Synneistäs sun päästää,
rauhan, riemun suo.
Hälle tilaa anna,
Jeesus joulun tuo.

Joulutervehdys

Seimen lapsi teille tuokoon
rauhan, ilon sydämeen.
Sanan valon teille suokoon
matkallanne taivaaseen.

Siunattua uutta vuotta
ansiossa Jeesuksen!
Onnellinen se ken luottaa
yksin Herran nimehen.

Heitä surut, syntitaakka
Jeesukselle kokonaan.
Hän sun kantaa kotiin saakka,
taivaan iki-kunniaan.

Joulukyttilä

Loista, joulukynttilä,
riemua runsahammin.
Maa on musta, pimeä
paista palavammin!

Loista, joulukynttilä
rauhaa lämpimästi.
Maa on kylmä,
myrskyisä
loista lempeästi!

Loista, joulukynttilä,
myös me loistakaamme,
että Jeesus-säteistä
täyttyy musta maamme.

Joulukellot (Kolmelle lapselle, jokaisella joulukello)

1.

Joulukellot soivat, soivat,
kauas kutsun kantaa voivat,
kutsun Herran temppeliin
joulujuhliin iloisiin.

2.

Joulukellot soivat, soivat,
kaunihisti ilakoivat:
Jeesus syntyi seimehen
Vapahtajaksi syntisten.

3.

Joulukellot soivat, soivat,
kaihoisasti kumajoivat.
Armon aika loppuu tää,
Jeesuksesi omaks jää!

(Kaikki yhdessä:)

Kuule, joulukellot soivat!
Riemun aika verraton,
Jeesus meille tullut on.
Kuule, joulukellot soivat.

Jeesus-lapselle

Jeesus-lapsi, seimes luoksi
tahdon rientää palvomaan,
kun Sä syntisien vuoksi
tulit tänne päälle maan.

Jeesus! — -lapsi Marian,
Poika taivaan Jumalan.

Näin on rikas Herra taivaan
tullut köyhäks maailmaan,
tänne syntiemme vaivaan
rikkaiksi meitä saattamaan.

Jeesus! - Lapsi Marian,
Poika taivaan Jumalan.

Lasten joulutervehdys

Tervetulleiks juhlahamme
saamme teidät lausua!
Jokaiselle toivotamme
joulujuhlaa iloista.

Taivaan joululahja suuri
nyt on saatu päälle maan.
Siitä riemuin teille juuri
oomme tulleet kertomaan.

Köyhäksi Hän syntyi talliin
Poika taivaan Jumalan.
Näin me saimme lahjan
kalliin
taivaan Isän antaman.

Tästä ilo enkeleillä,
iloitkaamme mekin nyt.
Vapahtaja ompi meillä,
kun on Jeesus syntynyt.

Iloista joulua

Isä taivaan armossaan
lahjan antoi maailmaan.
Lahja suuri taivahan
ompi Poika Jumalan.
Olkein päälle seimehen
syntyi Jeesus-lapsonen.
Ilon suuren enkeli
meille silloin ilmoitti.
Sana lihaan syntyen
ompi veli ihmisten.
Tähti loisti kirkas tuo
johdattaen seimen luo.
Autuus nyt on koittanut,
yön on valo voittanut.
Joulu, juhla juhlien,
synnyinpäivä Jeesuksen.
Onnellinen oon mä ain,
Jeesuksen kun omaks sain

Uskon kautta kukin saa
lahjan tään nyt omistaa.

Laula kanssa enkelten
ylistystä Jeesuksen!

Uudeks Jeesus kaikki luo,
uudet voimat meille suo.

Aamen, tähän sanomme.
Joulurauhaa kaikille!

Jouluviesti

Jouluviestin tuoda saan
suloisimman päällä
maan:
Katso, teille ompi nyt
Vapahtaja syntynyt!

Tunnetko sä seimen Lasta?

Tunnetko sä seimen Lasta,
joka tuli taivahasta,
Isän lahja verraton.
Jeesus-lapsi lausuu sulle:
sydämesi anna mulle,
silloin sulla joulu on!

Jeesus-lapsonen

Miksi Jeesus-lapsonen
syntyi tallin seimehen?

Meitä tuli auttamaan
tuonne taivaan kunniaan.

Siksi laulaa taivas,
maa Jumalalle kunniaa.

Joululaulu kaikuilee

Joululaulu kaikuilee,
enkelasunnoista,
jouluvalo säteilee
taivaan akkunoista:
Jeesus syntyi
maailmaan
synnin vallat
voittamaan.
Kiitos Jumalalle!

Miksi Jeesus kärsi?

- Miksi, Jeesus hyvä,
sinut vangitaan?
- Koska synti meitä
piti orjanaan.
En nyt tahdo enää
pahaa tehdä, en,
kun vangiksi se vaati
rakkaan Jeesuksen.

- Miksi, Jeesus hellä,
pilkkaa kärsit sä?

- Koska meitä painoi
syntihäpeä.

Nytpä kunniaksi
rakkaan Jeesuksen
saamme täällä elää
Häneen uskoen.

- Miksi ristinpuussa,
Jeesus, kuolit sä?

- Siksi, että meillä
oisi elämä.

Nyt me saamme elää
Jeesukselle vaan,
joka päivä kiittää
nyt ja ainiaan.

- Jeesus ylösnousi,
Jeesus elon toi.

- Koskaan ei nyt enää
Jeesus kuolla voi.

Meilläkin on voitto,
mekin elämme.

Jeesuksemme, kuule
nyt kiitoslaulumme!

SISÄLLYSLUETTELO

Mietteitä	3
Jeesuksen jalkain juureen	3
Ken minut pesi puhtahaksi	4
Oi armolapsi, tyydy armohon	5
Sä tutki Raamatuita	6
Lävistetty käsi	7
Oi herää, sielu	9
Sä ootko koskaan	10
Vain vähän aikaa	11
Kohta on ukkosen ilma ja yö	12
Herra kesän kauniin soi	13
Oi syksy, sä hymnisi soita	14
Kuolon enkeli	15
Syysmietteitä	16
Yön enkeli	17
Luomakunnan huokaus.....	18
Joulun sanoma	20
Joulurauhan rukous	20
Seimen Lapselle	21
Joululahja	22
Jouluevankeliumi.....	23
Oi terve, Joulun armias	24
Taivaan lahja verraton	25
Saavu joulu	26
Joulun rauha	27
Valo loistaa meille	27
Jouluni suuri	29
Synnyinlahja Jeesus-lapselle	30
Joulu on tullut	31
Kaikelle kansalle.....	32
Jeesus-lapsi.....	33
Ristin ja ylösnousemuksen sanoma	35
"Ja oli yö"	35
Hän elää	36
Aamu ylösnousemuksen	38
Pääsiäisenä	39
On tyhjä hauta Ristiinnaulitun	40
"Nostakaa pääanne, te portit"	41
Kärsivä Kristus, oi vedä Sä mua	42
Juudan leijona voitti	44
Laula kiitosta	45
Pääsiäisilo.....	46
Matkan varrelta	47
Uudenvuoden virsi	47

Uudenvuoden rukous	48
Kirkkoni	49
Tuntematon - tuttu taival	51
Katekismus	52
Ole valpas (äänenkannattajan juhlaan)	53
Amerikan siirtolaispolven muistolle	55
Herra johdattaa (hopeahäihin) ...	56
Kultahäihin	58
Äiti nuori - äiti vanha.....	60
Nuoret ja lapset	62
Konfirmaatio-rukous	62
Kirkkoon ilomiellä	64
Hyvä Paimen	64
Pyhäkoulun opettajille	65
Kesän laulu nuorisolle	66
Herra on hyvä	67
Kiitämme Jeesusta	68
Onni meillä on.....	69
Lapsi Jumalan	69
Kiitos kasteestani	70
Kesällä	70
Jeesus ystäväni	71
Kukkatarha	72
Kiitos, Isä valkeuden	72
Lehtien uni	73
Pienimmille	74
Taivaan lastentarhassa	74
Kertomus pahasta ja hyvästä enkelistä	75
Kadonnut penninki	76
Taas kaikuu ääni enkelin	77
Miksi Jeesus tänne tuli	78
Saapui joulu armas	79
Joulutervehdys	80
Joulukynttilä	80
Joulukellot	80
Jeesus-lapselle	82
Lasten joulutervehdys	82
Iloista joulua	83
Jouluviesti	84
Tunnetko sä seimen Lasta	84
Jeesus-lapsonen	85
Joululaulu kaikuilee	85
Miksi Jeesus kärsi	85

[TAKAKANSI]

Tämän runokirjan tekijä on pastori, teol. tri Gustaf A. Aho (1897 - 1973), joka toimi Amerikan Evankelis-Luterilaisen Kansalliskirkon pastorina ja sittemmin sen johtajana. Hän toimi myös Suomessa Lahden Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan pastorina v. 1954 – 1957.

Ahon kirjallisesta tuotannosta on julkaistu suomenkielellä STLK:n kustantamana saarnakirjat ”Vanhan Testamentin esikuvia Jeesuksesta” ja ”Katso, Jumalan Karitsa” sekä vihkonen ”Pyhän kasteen sakramentti” ja runokirja ”Jeesus elää”. SLEY on julkaissut hänen saarnakirjansa ”Elävän veden virtoja” ja ”Sinulla on Jeesus” sekä hartauskirjan ”Voimattomalle voimaa”.

Julkaisija